



เขารักหล่อน...ผู้หญิงที่หลงคิดว่า
เคยเป็นเมียของน้องชาย

สวรรค์เดือน

baiboau

เสียงสะอื้นเบาๆ จากเรียวปากอิมสีแดงเรื่อของเด็กสาวที่อุปการะมาตลอดหลายปี ทำให้นารีหญิงวัยเด็กที่เกาะคานเหนียวแน่นมาหลายทศวรรษ รู้สึกหมั่นไส้จนไม่อาจฝืนตัวเองให้ทนนิ่งเฉยต่อไปได้

นารี อุดมทรัพย์ เดินมาหยุดตรงหน้าหลานสาวคนสวยที่กำลังสะอื้นให้ราวกับจะขาดใจอย่างสุดแสนรำคาญ

“ยิวหา แกจะร้องห่มร้องไห้ให้มันได้อะไรขึ้นมาวะ ในเมื่อทุกอย่างก็เคยเกิดขึ้นมาแล้ว อย่ามาทำเป็นไม่เคยหน่อยเลยนะ ของมันเคยๆ กันอยู่”

ดวงยิวหาสาวน้อยแสนอาภัพเงยหน้ามองน้ำแท้ๆ ของตนเองอย่างผิดหวัง

ก็เพราะมันไม่ใช่ครั้งแรกนะสิ...นารีบังคับให้หล่อนหลอกเอาเงินทองของผู้ชายแก่ๆ ที่มาติดพันหลายรายแล้ว โดยเฉพาะคนล่าสุด เสียสำเร็จ เสียใหญ่ค้าไม้ของภาคตะวันออกที่หล่อนแอบหนีออกมาพร้อมสินสอดเกือบสองล้านในวันแต่งงาน

ยิ่งคิดก็ยิ่งเจ็บปวด หล่อนเปรียบเหมือนสัตว์ชนิดหนึ่งที่นารีเลี้ยงไว้เพื่อหาผลประโยชน์โดยเอาน้องสาวสองคนของหล่อนมาบีบบังคับ

“แต่นารีทำกับยิวหาอย่างนี้ได้ยังไงคะ ยิวหา...”

น้ำตาพร่างพรูอย่างสุดกลั้น ความเจ็บปวดบีบคั้นหัวใจจนแทบ
เลือดสาด ขาสองข้างชาตึกลงแทบไม่มีแรงยืน

“ฉันทำอะไร ก็แคว่งยาไอ้หน้าจืดนั้น แล้วจับแกไปนอนกับมัน ก็
แค่นั้น”

น้ำเสียงนารีเต็มไปด้วยความหงุดหงิดเมื่อต้องสาธยายความซำ
ของตนให้หลานสาวที่นางใช้เป็นเครื่องมือในการคดโกงฟัง

“แต่นารีก็สัญญากับยิวมาแล้วนี่คะว่าจบเรื่องเสียสำเร็จแล้วยิว
กับน้องๆ จะเป็นอิสระ แต่นี่นารีวางยายิว และให้ใครก็ไม่รู้นอนกับ
ยิว...”

ความชอกช้ำเสียใจแทรกซึมไปทั่วทุกอณูเนื้อ เมื่อนึกถึงสภาพ
ของตนเองเมื่อเช้านี้ ผู้ชายแปลกหน้านอนเปลือยกายอยู่บนเตียงกับ
หล่อน ภายในโรงแรมหรูใจกลางเมืองหลวง แม้หล่อนจะไม่ได้ล่อนจ้อน
เหมือนผู้ชายคนนั้น แต่ทั้งร่างก็มีเพียงชุดนอนบางๆ สีขาวเท่านั้น ชั้นใน
ที่เคยใส่เสมอแม้เวลานอนก็อันตรายกันไปจนหมด

“มันทำอะไรแก่ได้ที่ไหนล่ะ หลับเป็นตายขนาดนั้น” นารียกไหล่
ขณะทรุดนั่งบนเก้าอี้ข้างหลานสาว

“แต่นารีก็ไม่่น่าวางยายิว...”

หญิงสาวคร่ำครวญอย่างปวดร้าว ความรู้สึกเหมือนถูกหักหลัง
ที่มแทงราวกับเข็มแหลม หล่อนไม่เคยคิดเลยว่าน้ำสาวจะทำกับหล่อน
ได้ถึงขนาดนี้ เพียงเพราะคำว่าเงิน

ดวงยิวหายกมือขึ้นปิดหน้าสะอื้นให้ หัวใจแตกสลาย เพราะการ
กระทำที่ไร้หัวใจของน้ำแท้ๆ หากแม่ของหล่อนยังมีชีวิตอยู่ หล่อนกับ
น้องๆ คงได้อยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตา แม้จะอดบ้างอิมบ้างก็ยังดีกว่า
ต้องฝืนใจไปหลอกหลวงใครแบบนี้

ตอนนี้ดวงฤดีกับดวงหทัยจะเป็นอย่างไรบ้าง ตลอดเวลาสามปีที่
ผ่านมาหล่อนไม่มีโอกาสได้พบน้องๆ เลยแม้แต่ครั้งเดียว

หล่อนต้องคอยฟังข่าวคราวของน้องสาวจากปากนารีตลอด แม้จะไม่ยินยอมแต่หล่อนก็รู้ทางเลือก หากย้อนเวลากลับได้ หล่อนกับน้องๆ ยินดีไปตายดาบหน้า ดีกว่าต้องทนให้นารีกดขี่ข่มเหง

แต่เวลามันหวนคืนไม่ได้ หญิงสาวจึงต้องจำใจทำในสิ่งที่นารีต้องการ เพื่อหวังว่าสักวัน นารีจะปล่อยหล่อนและน้องๆ ให้เป็นอิสระ

“ไม่วางยาแก แล้วฉันจะได้ผลงานชิ้นโบแดงแบบนี้ใหม่ แกรู้ไหม ยิหว่า ว่าไอ้หมอนี่รวยขนาดไหน มันเป็นทายาทคนเดียวของอัครพรชัย เลยนะ ถ้าแกแต่งกับมัน ลินสอด้อ้อซ่าแน่ๆ”

นารีสาธยายพร้อมยิ้มหวานกับลาภที่กำลังจะลอยมา ดวงตาสีนิลเปล่งประกายความละโมภจนสาวน้อยแสบตา

“แต่ยิหว่าจะไม่ทำตามคำสั่งของนารีอีกแล้ว ยิหว่าจะพาน้องๆ ไปอยู่ที่อื่น ยิหว่าทนอยู่กับการกดขี่แบบนี้ไม่ได้แล้ว”

ต่อมความอดทนที่เคยพิการไปนานกำลังเริ่มต้นทำงาน ดวงตากลมโตที่ฉ่ำด้วยคราบน้ำตาแวววับอย่างขุ่นเคือง

ความเด็ดเดี่ยวในน้ำเสียงเจือสะอื้นนั้นทำให้นารีไม่พอใจ หล่อนลุกขึ้นยืนเงื้อมือฟาดไปบนชีกแก้มนวลของหลานสาว

“แกกล้าหือกับฉันหรือ ฉันไม่ให้ไป แกต้องแต่งงานกับไอ้ลักษณะกะก่อน พอหย่าแล้วค่อยไป”

หญิงสาวหน้าหันไปตามแรงตบ ยกมือบางกุ่มแก้มที่เป็นปื้นแดงด้วยความเจ็บ ความรักความเคารพที่เคยมีต่อนารีตอนนี้ติดลบจนน่าใจหาย

“แต่นารีผิดสัญญากับยิหว่า ไหนบอกว่าแค่เสียสำเร็จ นารีก็จะปล่อยยิหว่ากับน้องๆ ให้เป็นอิสระ ยิหว่ายินดีจะเลี้ยงน้องๆ เอง จะไม่ให้นารีต้องมาเดือดร้อนกับพวกเราเลยคะ ปล่อยยิหว่ากับน้องๆ ไปเถอะนะคะ”

คำอ้อนวอนที่เจือความเจ็บปวดมากมายไม่ได้ทำให้จิตใจแข็งกร้าว

ของนารีอ่อนลงได้เลย เพราะสำหรับหล่อน มีแต่ตัวเองกับเงินเท่านั้นที่หล่อนแคร์ คนอื่นก็แค่ขยะ แค่เหยื่อที่หล่อนจำเป็นต้องใช้ยามจำเป็น

“ไม่ต้องมาต่อรอง ถ้าแกไม่ทำตามที่ฉันบอก รับรองว่าน้องแกสองคนเดือดร้อนแน่”

น้ำเสียงเหยียดหยามของนารีดังลูกศรพุ่งเข้าปักกลางหัวใจดวงยิหวาสาวน้อยน้ำตารินไหลราวกับสายเลือด นี่หล่อนจะต้องทนต่อความใจร้ายของนารีอีกกี่เดือนก็ปี

หญิงสาวปวดน้ำตาถึง เมื่อรู้สึกว้าบหน้าอามหิตของนารีเริ่มรางเลือน เรียวกปากอ้อมสี่สวยแน่นแนบ จนรู้สึกได้ถึงรสเลือดที่ปลายลิ้น

แค่นาทีเดียวที่คิดว่าต้องหลอกหลวงผู้ชายอื่นอีก หล่อนก็แทบทานทนไม่ได้

แต่หล่อนมีสิทธิ์เลือกหรือ...น้องสาวสองคนของหล่อนตกอยู่ในกำมือของนารี หากหล่อนไม่ทำตามคำสั่ง ชาตินี้ก็คงไม่มีวันได้พบหน้าดวงฤดีกับดวงหทัยแน่

แต่หล่อนต้องทำไปถึงเมื่อไรนารีถึงจะพอใจกับสิ่งที่ตนเองมี และปล่อยหล่อนให้เป็นอิสระเสียที

วันนั้นจะมาถึงเมื่อไร?

“แล้วตอนนี้ฤดีกับหทัยอยู่ที่ไหนคะ ขอยิหวาพบน้องสักครั้ง...”

เมื่อทางออกถูกปิดกั้นจนหมด หญิงสาวจึงต้องกล้าก้าวลี้ความขมขื่นกลับเข้าหัวใจอย่างไม่มีทางเลือก

“ให้พบ แกก็พากันหนีไปนะสิ ไม่ได้ ฉันจะให้พวกแกเจอกันก็ต่อเมื่อแกยอมแต่งงานกับไอ้ลัษกรและสุบสมบัติมันมาให้ฉัน แล้วฉันจะปล่อยแกเป็นอิสระ” นารีพูดอย่างไม่ละอายใจ

“แต่ยิหวาทำไม่ได้...” หญิงสาวสายหน้าปฏิสระ จ้องมองน้ำแ่ๆ อย่างขอความเมตตา “นารีอย่าบังคับยิหวาเลยนะคะ ให้ยิหวาทำงานอื่นเถอะคะ ยิหวายินดีทำงานหนัก ไปล้างจาน หรือเป็นกรรมกรก่อสร้าง

ก็ได้ ขอเพียงอย่าให้ยิวหาต้องทำเรื่องแบบนี้อีกเลยคะ”

นารีจ้องมองหลานสาวอย่างดูถูก

“งานพวกนั้นแก้ทำทั้งชาติก็ยังไม่เท่ากระดิกของเงินไฉ่
ลักษณะนั้นเลย อย่าสะเออะคิดอะไรที่ไร้สมองแบบนี้อีก ไม่อย่างนั้นฉัน
จะขายน้องแกให้ผู้ชายแก่ๆ”

ดวงยิวหาหน้าซีดเผือด

“อย่าทำอย่างนั้นนะคะ นารี อย่าทำน้องยิวหา...”

นารีแสยะยิ้มชั่วร้าย

“ถ้าฉันก็อย่าคิดขัดคำสั่งฉันอีก ฉันสั่งอะไรก็ทำไป เสร็จงานนี้
ฉันรับรองว่าจะปล่อยแกกับน้องๆ แน่”

น้ำตายังรินไหลไม่หยุด ความปวดร้าวแน่นจนล้นอก นี่หล่อน
ต้องทำสิ่งที่ผิดอีกแล้วหรือ หล่อนต้องเลวอย่างนี้ไปอีกนานแค่ไหน ต้อง
หลอกหลวงผู้ชายมากหน้าหลายตาอีกกี่คน เมื่อไรฟ้าถึงจะยอมให้หล่อน
เป็นอิสระจากกรงเล็บรภนี้เสียที

“คะ ยิวหาจะยอมทำอีกครั้ง แต่ครั้งนี้คือครั้งสุดท้าย ถ้า นารี
หลอกหลวงอีก ยิวหาจะไปมอบตัวกับตำรวจ”

ร่างอรชรในชุดเสื้อยืดเก่าๆ กับกางเกงยีนสีหม่นลุกขึ้นอย่าง
รวดเร็ว ใบหน้ารูปไข่ที่ดงามเชิดขึ้นเล็กน้อย มือบางกำแน่น พลังหัน
มองนารีด้วยสายตารังเกียจ

“ยิวหายอมติดคุก แต่ไม่ขอทำเรื่องแบบนี้ซ้ำอีก”

นารีมองหลานสาวอย่างไม่ชอบใจ แต่พยายามสะกดอารมณ์
เพราะเห็นท่าทางดวงยิวหาเอาจริง

“ก็...แน่นอน งานนี้งานสุดท้าย ฉันไม่หลอกแกแล้วนะ นี่ถ้าเงิน
ของไอ้เสียสำเร็จไม่ถูกโกงที่บ่อนปอยเปต ฉันก็ไม่ให้แกทำอีกหรอก มัน
จำเป็นจริงๆ”

นารีอ้อมแอ้มบอกดวงยิวหา ขณะเดินไปตบไหล่หลานสาวอย่าง

เอาใจ แต่ภายในใจอัดแน่นด้วยความเกลียดชัง

“นารีสัญญากับยิวาได้ไหมคะว่า หลังจากงานนี้ ยิวาจะได้พบหน้าน้องสาว”

นารีเสียบไปอึดใจเหมือนกังวลอะไรอยู่ ก่อนรับปาก และคลี่ยิ้มเสแสร้ง

“แน่นอน ฉันสัญญา”

ดวงยิวาใช้ความเสียบเป็นคำตอบ ก่อนจะเดินเลียงออกมาจากบ้านเช่าอัยศน์นั้น มือบางยกขึ้นปาดน้ำตาที่ร่องแก้มของตัวเอง ความเจ็บปวดรวดร้าวโหมกระหน่ำทิ่มแทงหัวใจจนเลือดสาด ก่อนสะอื้นถี่ๆ ขึ้นมากระจุกที่ลำคอระหัง

ครอบครัวแสนอบอุ่นของหล่อนแตกฉานชานเซ็นตั้งแต่สิ้นบุญของบิดา จากนั้นไม่นานแม่ก็ตรอมใจตายตามพ่อไป ทั้งให้หล่อนกับน้องสาวทั้งสองเผชิญความโหดร้ายของโลกใบนี้ตามลำพัง

แต่นั้นก็ไม่ใช้สิ่งเลวร้ายที่สุดของชีวิตอย่างที่หล่อนคิด เพราะเมื่อนารีน้ำแท้ๆ ของหล่อนปรากฏตัวขึ้นพร้อมยื่นมือเข้ามาช่วยอุปการะหล่อนกับน้องๆ โดยให้เหตุผลว่าสงสารหลานๆ

มันไม่ใช่ความหวังดีจริงๆ หรือก แต่คือกลลวงต่างหาก เพราะนารีแยกตัวหล่อนกับน้องสาวตั้งแต่เดือนแรกที่รับไปอยู่ด้วย และบังคับให้หล่อนทำสิ่งชั่วร้ายตลอดเวลา โดยใช้น้องสาวทั้งสองมาเป็นเครื่องต่อรอง

“พี่จะอดทนเพื่อฤดีกับหทัย พี่จะทำทุกอย่างให้พวกเราได้พบกัน”

หญิงสาวเงยหน้ามองผืนฟ้ายามเย็นตรงหน้า ใบหน้านวลที่เปื้อนคราบน้ำตาค่อยๆ ระบายยิ้มออกมา

ความหวังสูงสุดในชีวิตหล่อนก็คือการได้พบหน้าน้องสาวทั้งสองอีกครั้ง ต่อให้ต้องแลกด้วยชีวิตหล่อนก็จะทำ

คฤหาสน์อัครพรชัยสร้างขึ้นด้วยหินอ่อนสีเขียวเกือบทั้งหลัง ตั้งตระหง่านอยู่กลางเนื้อที่หลายสิบไร่ รั้วรั้นด้วยไม้ใหญ่เขียวขจี สองข้างทางประดับด้วยพุ่มไม้ราคาแพงที่ถูกตัดแต่งอย่างดี รวมทั้งดอกไม้แสนสวยงามนานาชนิดที่ชูช่ออยู่ในกระถางสไตล์ยุโรป

“คุณแม่ครับผมจะทำยังไงดี ถ้าพรู้เข้ามีหวังฆ่าผมตายแน่”

ลักษณะ อัครพรชัย ชายหนุ่มรูปร่างผอมสูง ใบหน้าหล่อเหลา ผิวขาวผ่อง ตาชั้นเดียวเหมือนกับบิดาที่ล่วงลับไปแล้ว เดินกลับไปกลับมาอยู่ภายในห้องนั่งเล่นด้วยความร้อนใจ

อีกไม่ถึงเดือนเขาจะต้องเข้าพิธีมงคลสมรสกับพรทิวาผู้หญิงที่ คุณหญิงเลอลักษณ์เลือกให้ ซึ่งหล่อนเป็นบุตรสาวคนเดียวของข้าราชการระดับสูงในกระทรวงกลาโหม และที่สำคัญบิดาของพรทิวายังเป็นเพื่อนสนิทกับพันตำรวจเอกรังสรรค์ คุณพ่อของเขาที่เสียชีวิตไปเมื่อหลายเดือนก่อน

ลักษณะจึงไม่มีทางเลือกที่จะปฏิเสธการแต่งงานครั้งนี้ แม้จะไม่ได้รักได้ชอบพรทิวานัก แต่เขาก็ไม่ได้รังเกียจหล่อน เพราะพรทิวาเป็นผู้หญิงที่สวยจัดคนหนึ่ง แม้จะดูกร้านโลกไปนิดก็ตาม

“คลำดูไม่มีหางก็คว่ำหมด แล้วเป็นยังไงละ เจอดีเข้าให้” เลอลักษณ์เบ้หน้า ต่อว่าลูกชายด้วยความไม่พอใจที่ลักษณะไม่เคยลดละความเจ้าชู้แม้กระทั่งจะแต่งงานกับคู่หมั้นคู่หมายในเดือนหน้าทำให้หล่อนแสนระอาใจ

“โอ้ คุณแม่ครับ ก็เห็นสวยๆ แบบนั้นไม่คิดว่าจะร้ายลึก แต่เขาก็เจี๊ยบๆ นะ มีแต่น้ำเขาเท่านั้นแหละที่ทำเป็นเด็น”

ลักษณะหยุดเดิน หันมองมารดาอย่างขอความเห็นใจ ขณะที่ใบหน้าหวานๆ ของสาวคนนั้นแทรกเข้ามาในความคิด

“แล้วทำไมไม่เสนอเงินให้ไปละ ลักแสนสองแสนก็น่าจะหมดเรื่องไม่เห็นต้องโทร. ตามเจ้ามาร์สให้กลับมาเลย”

เมื่อนึกถึงลูกชายอีกคนของสามีที่เกิดจากภรรยาเอก ก็พานทำให้
เลอลักษณะอารมณ์เสียขึ้นมา หล่อนเกลียดแม่ของมัน และก็เกลียดมัน
ด้วย ดินะที่มาร์คัสไม่มีทำที่จะมาแย่งสมบัติของลักษกร ไม่อย่างนั้น
หล่อนคงได้ลงมือฆ่าคนแน่ๆ

“ผมทำทุกอย่างที่คุณแม่พูดมาแล้วครับ แต่มันไม่ได้ผล เขา
ยื่นกรานให้ผมแต่งงานด้วยอย่างเดียว”

ชายหนุ่มที่ขึ้นชื่อว่าเป็นเพลย์บอยชื่อดังทรุดตัวลงนั่งเก้าอี้นุ่ม
ตรงข้ามมารดา ใบหน้าหล่อใสตามสไตล์เกาหลีเคร่งเครียด

“ก็เพิ่มเงินให้อีกสิ ห้าแสน หรือล้านหนึ่งก็ได้ เงินแค่นี้มัน
เล็กน้อยสำหรับเรา”

เลอลักษณะยักษ์ไหล มุมปากข้างหนึ่งยกขึ้นเป็นรอยยิ้มหยัน

“ผมเสนอแล้วครับ เขาไม่เอา เขาบอกว่าสิบล้านก็ไม่เอา”

เมื่อเห็นความยุ่งยากใจฉายชัดอยู่ในดวงตาลูกชาย คนเป็นแม่
อย่างเลอลักษณะก็ไม่อาจทนนิ่งเฉยได้

“แล้วมันจะเอาอะไร ถ้าเล่นตัวนัก ก็ส่งนักเลงไปจัดการสิ”

ลักษกรส่ายหน้า

“ไม่ได้หรือครับคุณแม่ หากเราทำเขา ภาพพวกนั้นได้ขึ้นหน้า
หนึ่งหนังสือพิมพ์ทุกฉบับแน่” เสียงทอดถอนใจหนักหน่วงของลักษกร
ทำให้เลอลักษณะนิ่งเงียบ เก็บความคิดที่จะทำร้ายคนพวกนั้นเข้ากรูทันที

“และหุ้นของบริษัท เราก็จะดึงลงเหวนะครับ แถมชื่อเสียงวงศ์
ตระกูลก็จะยับเยินด้วย” ชายหนุ่มพูดเสียงจริงจัง

เลอลักษณะฟันลมออกจากปากอย่างชัดใจ ก่อนเอ่ยถามถึงมาร์คัส
ตัวช่วยสุดท้ายที่จะมาทำให้ลักษกรรอดพ้นจากบ่วงเล่ห์ของคนจรจัด
พวกนั้น

“แล้วนายมาร์สจะมาเมื่อไหร่ล่ะ”

“พุงนี้ครับ”

เลอลักษณะณ์เบ้หน้า พุดคล้ายดูถูก “จะได้เรื่องหรือเปล่าก็ไม่รู้”
“ผมเชื่อมือพีมาร์สครับ เพราะตลอดสองปีที่ผ่านมา พีมาร์สก็
ช่วยผมมาตลอด”

แม้จะไม่สนิทกัน แต่ลักษณะณ์ก็ได้รังเกียจพี่ชายต่างมารดาเหมือน
ที่เลอลักษณะณ์รู้สึก เขาค่อนข้างจะเคารพและทิ้งในตัวมาร์คัสเสียด้วยซ้ำ

เขาอยากเป็นอย่างมาร์คัส สุขุม เยือกเย็น และดูร้ายได้ในเวลา
เดียวกัน

“ก็แกมันขยันหาเรื่องนักนี่ คอยดูนะถ้าเจ้ามาร์สช่วยไม่ได้ มีหวัง
ฉันต้องตรอมใจตายเพราะได้ลูกสะใภ้โสเภณีนั่น แล้วยังต้องถูกคุณ
วิชาญถอนหงอกอีก...”

เลอลักษณะณ์ถอนใจอย่างกลัดกลุ้ม ใบหน้าที่โปะเครื่องสำอางจน
แทบจำเค้าเดิมไม่ได้หม่นหมองลงผิดตา

ลักษณะณ์ไม่ตอบ เอนหลังพิงผนังโซฟา ขณะจ้องมองเพดานห้อง
อย่างใช้ความคิด แม้จะเชื่อมั่นในตัวของตัวเองมากแค่ไหน แต่หาก
ไม่สำเร็จล่ะ เขาจะอย่างไรดี...

ไม่ใช่ว่าเขารังเกียจสาวน้อยคนสวยคนนั้นหรอกนะ แต่กลัวจะถูก
มารดาฉีกอกเอาต่างหาก

มาร์คัส ซามายาส อัศวพรชัย บินจากกรีซมาถึงเมืองไทย
ช่วงบ่ายแก่ๆ ของอีกวัน เขาลงจากเครื่องบินที่ขึ้นรถที่ลักษณะณ์มารับ
เดินทางไปยังคฤหาสน์อัศวพรชัยทันที เขาอยากสะสางไ้เรื่องบ้าน
คอแตกนี้ให้จบๆ จะได้กลับไปทำงานที่มีอยู่ล้นมือของตนเองเสียที

หนุ่มลูกครึ่งกรีก-ไทยพนัสนิยมใจออกมา เมื่อรถลีมูซีนหรูสีดำ
แล่นเข้ามาในเขตคฤหาสน์อัศวพรชัย ทุกอย่างยังคงเหมือนเดิม ไม่ว่า
ต้นไม้ ทางเดิน หรือแม้แต่สีของตัวตึก

เมื่อรถจอดสนิทเรือนร่างสูงใหญ่ของมาร์คัสก็ก้าวลงจากรถ ชาย

หนุ่มยืนเด่นอยู่ท่ามกลางคนรับใช้ที่วิ่งออกมาจับ

“สวัสดีค่ะคุณมาร์ส บ้านี้ว่าคุณมาร์สจะไม่กลับมาหาป้าเสียแล้ว”

ป้าสร้อยแม่นมที่เคยเลี้ยงเขามาตั้งแต่เด็กเข้ามาทอดด้วยความคิดถึง ชายหนุ่มกอดตอบ ก่อนจะกระซิบเสียงนุ่มกับหญิงชราที่ตนเองเคารพดูจแม่

“ผมก็คิดถึงป้าสร้อยครับ แต่งานทางโน้นยุ่งมาก ผมแทบไม่มีเวลาคิดถึงเรื่องอื่นเลย นอกจากงาน”

ปลายจมูกโค้งฝั่งลงบนแก้มที่ตอบและเหยยვნตามกาลเวลาของป้าสร้อยด้วยความรักใคร่ การกระทำของเขาเรียกเสียงกรี๊ดของสาวใช้หลายคนที่ยืนอยู่ข้างหลังป้าสร้อย พวกหล่อนต่างรู้สึกอิจฉाप้าสร้อย

“มีอะไรก็ไปทำไป อย่ามายืนเสนอนหน้าแถวนี้”

ป้าสร้อยหันมาดูแม่สาว ๆ ที่ยืนมองมาร์คัสตาเป็นมันด้วยความไม่พอใจ

“ยังคงเหมือนเดิมนะครับเนี่ย” มาร์คัสแหงหญิงชรา ขณะประคองนางให้เดินเข้าไปข้างใน

ห้องรับแขกกว้างขวางตกแต่งด้วยกระเบื้องและหินอ่อนชั้นดีที่ส่งมาจากต่างประเทศ... บ้านของเขา บ้านที่เขาอยู่กับแม่เคยอยู่ มาร์คัสแค้นหัวเราะในใจ

แต่ตอนนี้มันไม่ใช่ของเขาก็คแล้ว... ไม่มีอะไรเป็นของเขาเลย แม้กระทั่งพ่อของตนเอง

หากไม่ได้รับปากมารดาไว้ก่อนตายละก็ จ้างให้เขาก็ไม่มีวันมาเหยียบบ้านหลังนี้อ่างแน่นอน

“เดี๋ยวป้าไปเอาน้ำมาให้หะคะ คุณมาร์ส เชิญนั่งก่อน”

ดวงตาแข็งกร้าวที่กวาดมองไปทั่วห้องอ่อนแสงลงเมื่อเปลี่ยนมาจ้องมองแม่นมของตนเอง

“เอ่อ ป้าสร้อยครับ...ลักษณะไม่อยู่หรือครับ เขานัดผมไว้วันนี้”
คิ้วเข้มสีดำสนิทเล็กขึ้นด้วยความประหลาดใจ ก่อนที่มูมปากหยักสวย
จะยกขึ้นเป็นรอยยิ้มหยัน

“คำพูดเขาเชื่อไม่ได้อยู่แล้วนี่ ผมไม่น่าคาดหวังอะไรกับเขาเลย”

มาร์คัสเดินไปทรุดนั่งบนโซฟาชั้นดีราคาแพง

“คุณลักษณะกรไปหาคุณพรทิวาคู่หมั้นค่ะ” ป้าสร้อยอ้าอึ้งตอบไม่เต็ม
เสียงนัก

ชายหนุ่มแค้นยิ้ม “แล้วแม่ของเขาล่ะ”

“ไปด้วยกันคะคุณมาร์คัส”

ชายหนุ่มพยักหน้ารับ ล้วงมือหยิบโทรศัพท์มือถือดังรุ่นล่าสุดออก
มากดเบอร์โทร. ออก

ป้าสร้อยเห็นชายหนุ่มที่ตนเลี้ยงมาตั้งแต่แบเบาะต้องการความ
เป็นส่วนตัว จึงปลีกตัวออกไปอย่างรู้มารยาท

“นายอยู่ที่ไหน ลักษณะ” มาร์คัสกรอกเสียงห้วนกับโทรศัพท์เมื่อ
คู่สนทนารับสาย

“หากนายไม่กลับมารายในหนึ่งชั่วโมง พี่จะกลับเอเธนส์”

ชายหนุ่มกดปิดโทรศัพท์ทันที ดวงตาสีนิลวาวโรจน์

สิ่งที่เขาเกลียดมากที่สุดในชีวิตรองจากผู้หญิง ก็คือ การไม่ซื่อสัตย์
กับคำพูดตนเอง

ลำแสงสีแดงฉานของดวงตะวันยามอัสดงอาบไล้ขอบฟ้า

เป็นสีสวย สายลมเย็นฉ่ำยามสนธยาโชยมาต้องผิวกาย มือบางรียก
ขึ้นกอดอกไว้ เมื่อความเหน็บหนาวแล่นเข้าจับชั่วหัวใจ

หล่อนกำลังจะกลับบ้าน...

บ้านหรือ? มันเหมือนบ้านที่ไหนกัน

ความอบอุ่น ความเอื้ออาทรไม่เคยมีอยู่เลยในบ้านเช่าหลังนี้

มีแต่คนใจร้าย... น่านารีใจร้าย!

เท้าชาวสะอาดติดกับรองเท้าเก่าๆ ที่ใส่รีบก้าวเร็วขึ้น เมื่อนึกถึงคำพูดคาดโทษของนารีที่กรอกหูหล่อนตลอดคืนที่ผ่านมา

‘รีบกลับมาเลยนะ ไม่อย่างนั้นฉันจะขายน้องแกจริงๆ’

ความอ้ำหิตแล่นเข้าสู่หัวใจบอบช้ำครั้งแล้วครั้งเล่า นารีไม่เคยมีเมตตากับหล่อนแม้แต่น้อย

“ยิวหาจะทนเป็นครั้งสุดท้าย...” หญิงสาวให้คำมั่นกับตัวเองด้วยน้ำเสียงสั้นพรวด น้ำตาเริ่มเต็มสองตา เมื่อนึกถึงสิ่งที่จะต้องไปเผชิญ

แบล็กเมล์!

คำนี้มันทำให้หล่อนรู้สึกขยะแขยงตัวเองจริงๆ

“ไปไหนมา จำไม่ได้หรือไม่ว่าวันนี้เรามีนัดกับไอ้ลัทธิขง?”

ทันทีที่เหยียบย่างเข้ามาภายในบ้านเช่าหลังเล็ก น้ำเสียงแหลมปรืดของนารีก็ทะลวงเข้ามาในโสตประสาท

“ยิวหาไปทำธุระมาค่ะ” สาวน้อยหลบตา อ้อมแอ้มตอบไม่เต็มเสียงนัก หล่อนไม่ชอบโกหก เพราะโกหกที่ไร้มักถูกจับได้ทุกที แต่ครั้งนี้หล่อนจำเป็นต้องทำ

“ธุระอะไร บอกมานะ” นารีเดินถ่มมึงทิ้งเข้ามาหา จ้องหน้าหลานสาวอย่างไม่ไว้ใจ กลัวว่าดวงยิวหาจะไปตามหาน้องสาว

แต่ตามยังไงก็ไม่เจอหรอก... นารีหัวเราะเยาะอยู่ในใจ

“คือ... ยิวหาไปเดินเล่นมาค่ะ”

หญิงสาวเก็บความจริงที่หล่อนออกไปตระเวนตามหาน้องทั้งสองคนใส่เซฟล็อกกุญแจไว้ในใจ ขณะเงยหน้ามองนารี พลังผืนคลี่ยิ้ม

“ช่างเถอะ รีบไปแต่งตัวซะ ฉันนัดไอ้หน้าจืดไว้สองทุ่ม” นารียกไหล่อย่างไม่ใส่ใจ ลูกขึ้นจากเก้าอี้ เดินเข้ามาหาหลานสาว

“แต่งตัวให้สวยๆ ละ ใส่ชุดที่ฉันพาดไว้บนเก้าอี้ล่ะ รับรองแกจะดูเหมือนนางฟ้าเลย ต่อให้มันรักคู่หมั้นขนาดไหน ก็ต้องเปลี่ยนใจ” หญิง

วัยกลางคนฉีกยิ้มหวานอย่างถูกใจกับแผนที่ตนวางไว้

นางฟ้าเธอ...

ดวงยิวหาเยาะหยันตัวเองในใจ นางมารร้าย ต่างหากล่ะที่คู่ควรกับผู้หญิงหลอกดวงผู้ชายไม่เลือกหน้าแบบหล่อน

ถึงแม้จะไม่ได้เต็มใจทำ แต่หล่อนปฏิเสธได้ใหม่ล่ะว่าตัวเองไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ ตราบาปเหล่านี้คงตามติดหล่อนไปจนตายอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยง

“ไปสิ ยืนเหม่ออยู่ได้ เดียวไม่ทันฉันจะฆ่าแกจริงๆ นะ”

หญิงสาวสะดุ้ง ความคิดที่เลื่อนลอยไปไกลถูกดึงกลับมาทันควัน เวลาที่หล่อนต้องแปลงร่างเป็นสาวนักชู้ดองไถ่เข้ามาจนรดต้นคอ

ดวงยิวหาเหลือบมองหน้านารีอย่างเศร้าใจ ก่อนจะเดินตรงไปห้องพักตนเอง แต่เสียงแหลมปรืดของนารีที่ด่าทอลั่นบ้านก็ดังไล่ตามหลังมาติดๆ หญิงสาวปล่อยน้ำตาให้รินไหลด้วยความสังเวชใจ

หญิงสาวไม่เคยมีความสุขเลยเมื่อมีนารีอยู่ใกล้ๆ หล่อนจะต้องทำอย่างไรนะ ถึงจะออกจากวงจรรกที่น้ำของตัวเองชูดขึ้นได้สักที

เมื่อมาร์คัสอยู่ตามลำพัง ภาพคืนวันเก่าๆ ก็ย้อนกลับมา รวากับเทพที่กำลังเล่นซำ ภาพที่พ่อใช้กำลังทำร้ายแม่ของเขา ภาพที่แม่ยื่นร้องให้รวกับจะขาดใจเมื่อเห็นบิดาพลอดรักกับผู้หญิงหิวเงินพวกนั้น

เขาเกลียด! เกลียดพ่อ เกลียดผู้หญิงทุกคน พวกหล่อนมีจิตใจสกปรกต้องการสิ่งที่ไม่ใช่ของตัวเอง แม่ของเขาต้องตรอมใจตายหลังจากเลิกรากับบิดาไม่กี่ปี

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เขาไม่เคยติดต่อกับบิดาอีกเลย จวบจนถึงวันที่บิดาเขาใกล้จะเสียชีวิต...

จดหมายจากประเทศไทยฉบับแรกที่ส่งมาหาเขาที่เอเธนส์ คุณตาเอามายื่นให้เขาและเขาเกรงใจคุณตามากเกินไปจนจะปฏิเสธ

‘พ่ออยากให้เราทั้งสองมาอยู่บ้านของเรา ช่วยดูแลกิจการของพ่อ และช่วยดูแลลักษณะกรแทนพ่อด้วย’

นี่ก็เป็นข้อความที่บิดาเขียนมาหาเขาก่อนตาย ทั้งๆ ที่คิดว่าไม่แคร์ไม่รัก แต่พอบิดาจากไปจริงๆ เขาก็อดโศกเศร้าไม่ได้ และด้วยไฉ่จัดหมายบ้ำบอนี่เองที่ทำให้เขาต้องคอยบินไปกลับเอเธนส์ถี่ยิบในตลอดสองปีที่ผ่านมา ลักษณะสร้างปัญหาไม่เว้นแต่ละวัน แถมยังเจ้าชู้จนชาระอา

มาร์คัสหลุดออกจากความหลังเมื่อประตูห้องส่วนตัวถูกเปิดโดยไม่มีกรเตือนล่วงหน้า ชายหนุ่มตวัดสายตาคมกล้ำสีนึลจ้องมองผู้มาเยือนด้วยความไม่พอใจ

แต่เมื่อเห็นภาพน้องชายร่างสูง มุมปากข้างหนึ่งของมาร์คัสก็ยกขึ้นเป็นรอยยิ้มเย้ยหยัน ดูถูก จนลักษณะหน้าซึดลงทันทีที่ถูกรู้พี่ชายต่างมารดาจ้องมองเหยียดหยามแบบนั้น

“ผมขอโทษครับพี่มาร์คัส ผมอยากเจอพี่มากไปหน่อย เลยลืมเคาะประตู” คำแก้ตัวน้ำขุ่นๆ ของน้องชายทำให้มาร์คัสแทบจะอาเจียน

ดวงตาสีดำสนิทของมาร์คัสหลบลงซ่อนความรู้สึกบางอย่าง ก่อนน้ำเสียงเย็นชาจะหลุดลอดออกมา

“นั่งสิ เล่ามาให้หมด ที่สำคัญห้ามโกหก!”

ลักษณะทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้ตรงข้ามพี่ชาย ขณะเงยหน้าสบตากับดวงตาสีนึลที่แฝงความดุร้ายของมาร์คัสอย่างหวาดหวั่น คลื่นอำมหิตของผู้ชายตรงหน้าทำให้ความเย็นจากสุดขั้วโลกคือปลานเข้าสู่อ่างกายเย็นวาบไปตามไขสันหลัง

“ครับ พี่มาร์คัส”

ลักษณะเริ่มเล่าเหตุการณ์ที่เขาถูกแบล็กเมลลี่ให้พี่ชายฟัง ชายหนุ่มลอบสังเกตสีหน้าไว้ความรู้สึกของพี่ชายว่าเขาจะแสดงอารมณ์ออกมาบ้างไหม

แต่มาร์คัสเหมือนสวมหน้ากากน้ำแข็งไว้ 'ไม่มีความรู้สึกใดบน ใบหน้าหล่อเหลาปานเทพบุตรกรีกนั้น มาร์คัสยังคงเงิบสงบราวกับ ท้องทะเลยามไร้เกลียวคลื่น

“แล้วนายจะทำยังไง” มาร์คัสถามเสียงห้วนเมื่อลักษณะเล่าจบ

“ผมจนปัญญา คงต้องให้พี่มาร์คช่วย เพราะให้เงินเขาก็ไม่เอา บอกจะแต่งงานกับผมอย่างเดียว” เสียงทอดถอนใจของน้องชายซิมซาบ เข้ามาในโสตประสาท

มาร์คัสลุกขึ้นยืนเต็ม หมุนตัวเดินไปหยุดที่ขอบหน้าต่าง ดวงตาคมกล้ำมองผ่านม่านแดดออกไปยังทิวทัศน์ด้านนอก แต่ความสวยงามของพุ่มไม้ไม่ได้ทำให้ความขยะแขยงในหัวใจลดลงเลย

“แล้วคืนนี้แม่นั้นนัดนายที่ไหน” กระแสเสียงเต็มไปด้วยความ รังเกียจ เมื่อสมองพยายามนึกภาพใบหน้าสาวคนนั้น คนที่หวังจะเข้ามา ขุดทองในตระกูลอัศวพรชัย

สวยหรือ! สวยแต่แล้ว จะมีประโยชน์อะไร

“ที่นี่ครับ พวกเขาจะมาตอนสองทุ่ม เพื่อมาบังคับให้ผมแต่งงาน ด้วย” ลักษณะตอบเสียงหมดอาลัยตายอยาก เหนหลังพึงพนักโซฟาอย่าง หมดแรง

“อย่างนั้นหรือ...” คิ้วหนาเล็กสูงชันข้างหนึ่ง ก่อนรอยยิ้มเพชรฆาต จะระบายแจ่มชัด

“นายกลับห้องไปได้แล้ว และไม่ต้องออกมาพบแม่พวกนั้น พี่จะ จัดการเอง แต่ครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้าย จำเอาไว้!”

“ครับพี่มาร์ค” ลักษณะลุกขึ้นยืน ใบหน้าหล่อใสเจือเงินเล็กน้อยกับ คำพูดพี่ชาย พร้อมรีบก้าวยาวๆ ออกไปโดยไม่รอให้พี่ชายพูดซ้ำ

ตอนนี้เขาโล่งใจยิ่งกว่าได้รับอากาศบริสุทธิ์ยามเช้าเสียอีก เขา เชื่อใจมาร์คัสเสมอ เพราะในพจนานุกรมของพี่ชายไม่เคยมีคำว่าผิดพลาด บันทึกลงอยู่

‘พี่จะจัดการเอง’ คำนี้แหละที่เขาอยากฟังมาตลอดห้าวันเต็มๆ
แม้ว่าจะเป็นครั้งสุดท้ายที่มาร์คจะช่วยเหลือเขาก็ตาม...

มาร์คสหมุนตัวเดินกลับมา นั่งบนเก้าอี้หน้าโน้ตบุ๊กสีดำเงา ว่าง
กรามแกร่งขบเป็นสันนูน ความรังเกียจระคนขยะแขยงแจ่มชัดในดวงตา
สีนิล

ถึงแม้เขาจะไม่เคยสนใจกับทรัพย์สินสมบัติของบิดาแม้แต่นิดเดียว
แต่ก็ไม่อาจทนมองเฉยๆ ปล่อยให้ตัวเมียหน้าเงินมาสูบเลือดจนหมดตัวได้
เขาจะต้องทำให้ผู้หญิงหน้าด้านคนนั้นกระเด็นออกจากเส้นทางชีวิตของ
ลักษณะกรและไม่มีทางย้อนกลับมาสร้างความหายนะให้ห้องชายเขาได้อีก

เขาคิดแผนการไว้แล้ว...

ผู้หญิงน่ารังเกียจแบบนั้นจะต้องการอะไรมากไปกว่า ‘เงิน’

แต่ที่พวกหล่อนไม่ยอมตกลงรับข้อเสนอ ก็เพราะว่าเงินมันน้อย
ไปละสิ

เงิน สิ่งที่มีอำนาจทำให้ผู้หญิงกลายเป็นปลิงดูดเลือด

มาร์คสคิดอย่างซิงซัง อีกไม่ถึงชั่วโมงเขาก็จะได้พบหน้าผู้หญิงที่
ลักษณะบอกว่าสวยมาก แต่ร้ายยิ่งกว่างูพิษ อยากรู้ันกว่าความเน่าเฟะ
ของหล่อนจะส่งกลิ่นแรงแค่ไหน สามารถทำให้เขาอาเจียนจนหมดได้
หมดพุ่งได้หรือเปล่า ชายหนุ่มแสยะยิ้มเหยียดหยัน

แต่ที่แน่ๆ เขาไม่มีวันปล่อยให้ผู้หญิงคนไหนมา มีอำนาจควบคุม
สมองหรือหัวใจเขาได้อย่างแน่นอน...

2

ภาพคณาสน์หลังใหญ่ราวกับวังเด่นชัดเต็มสองตา เมื่อรถแล่นมาจอบริเวณหน้าตึกใหญ่ของตระกูลอัครพรชัย เสียงครางด้วยความพอใจของนารีดังกระทบโสตประสาท ทำให้หญิงสาวจำต้องละสายตาจากภาพจิตรเบื่องหน้ามาจ้องมือบางที่ประสานกันอยู่ที่ตักแทน

เพราะเวลาที่หล่อนได้ยินเสียงนารีแสดงความดีใจที่ไร หล่อนต้องเผชิญหน้ากับการโกหกหลอกลวงทุกที แต่ครั้งนี้เหมือนมันจะเลวร้ายที่สุด เพราะหล่อนต้องแต่งงานกับผู้ชายที่เห็นผู้หญิงเป็นแค่ผักปลาตามตลาด กินเสร็จก็ขว้างทิ้ง

“ลงมาสิ นั่งบ๊อทำไม ฉันบอกให้ลงมา”

นารีกระซอกประตูรถฝั่งหลานสาวให้เปิด ก้มลงกระซิบเสียงห้วนด้วยความไม่พอใจที่ดวงยิหวายังคงนั่งก้มหน้านั่งราวกับหุ่นยนต์ ไม่ยอมจิกยิ้มหวานๆ เหมือนที่หล่อนกำลังทำอยู่ขณะนี้

หญิงสาวล้งเลเล็กน้อย ก่อนจะค่อยๆ ก้าวลงมาจากรถญี่ปุ่นคันงามที่นารีเข้ามาพร้อมกับวานคนข้างๆ บ้านมาเป็นคนขับรถ

“และกี้ยิ้มด้วย ยิ้มหวานๆ ใ้หมอนั่นจะได้หลง จะได้อีกง่าย ๆ” นารีกำชับหลานสาวอีกครั้งหนึ่ง ก่อนจะหันไปพูดกับสาวใช้ที่ออกมาต้อนรับ

“ฉันมาพบที่หลอนเขย คุณลักษกร”

“เชิญทางนี้ค่ะ” สาวใช้ผายมือให้แขกทั้งสองเดินเข้าไปด้านใน โดยไม่ถามอะไรราวกับล่วงรู้มาก่อน

ระหว่างทางเดินที่แสนโศก นารียิ่งพยายามกระซิบบังให้ดวงยิหวาทำตามแผนการที่หลอนวางไว้ไม่หยุด หญิงสาวพูดไม่ออกได้แต่ใช้ความเงิบเป็นคำตอบ

หลอนมีทางเลือกหรือ...

สาวใช้พามาหยุดที่หน้าห้องใหญ่ห้องหนึ่ง ก่อนจะเคาะประตูเบาๆ สองครั้ง และหันมาพูดกับหลอนและนารี

“เชิญคุณข้างในค่ะ” พูดจบสาวใช้ในชุดฟอร์มน่ารักก็เดินจากไป เมื่อเห็นว่าอยู่กันตามลำพังแล้ว นารีก็รีบขู่หลอนสาวอีกครั้ง

“ทำตามที่คุณบอก แล้วฉันจะปล่อยแกกับน้องๆ ของแก”

เพราะเหตุผลนี้เหตุผลเดี๋ยวนั้นแหละ หลอนถึงยอมทำซ้ำอีกครั้ง

“ค่ะ นารี” สาวน้อยก้มหน้ารับปากเสียงแผ่ว ขณะก้าวเดินตามนารีเข้าไปในห้อง

ห้องนี้กว้างใหญ่มาก ใหญ่กว่าบ้านเช่าของหลอนทั้งหลังเสียอีก ตกแต่งหรูหราด้วยสีดำและสีขาว ซึ่งดูเหมือนอันตรายเป็นแฝงอยู่ตามซอกมุมเต็มไปหมด ทำให้หลอนขาสั่น แทบไม่มีเรี่ยวแรงก้าวไปให้ถึงเก้าอี้ที่นารีเดินไปทอดลงนั่ง

แต่นั้นไม่ใช่ปัญหาใหญ่ที่สุด... เพราะเมื่อสายตาหลอนเหลือบเห็นร่างสูงใหญ่ที่ก้าวออกมาจากอีกส่วนหนึ่งของห้อง สมอลหลอนก็เหมือนถูกฟ้าผ่าเบรียงลงมา ลมหายใจคล้ายถูกดูดกลืน

คำว่า ‘เทพบุตรชั้นฟ้า’ คงยังน้อยไปกว่าสิ่งที่หลอนเห็นอยู่ตรงหน้า

เขาหล่อเหลาไร้ที่ติได้อย่างน่าใจหาย แม้จะอยู่ในชุดลาลองสีฟ้าสบายๆ แต่กระนั้นรูปร่างแข็งแกร่งยังแสนสง่างาม จนหญิงสาวหัวใจเต้นกระหน่ำ ดวงตาสีนิลระยับที่จับจ้องมองหลอนนั้นช่างเต็มไปด้วย

ความชิงชัง เหยียดหยาม ดูหมิ่น และอะไรที่ไม่ดีอีกมากมายที่ไม่สามารถอธิบายเป็นคำพูดได้

หญิงสาวปากคอดสั้น พยายามบังคับสายตาให้ละจากเรือนกายกำยำของบุรุษตรงหน้า แต่ดูเหมือนเขามีอะไรบางอย่างที่สามารถดึงดูดผู้คนที่พบเห็นได้

สาวน้อยจ้องเขม็งไปทั่วใบหน้าหล่อเหลาแต่แสนบึ้งตึงตรงหน้าอย่างลุ่มหลง ใบหน้ารูปสี่เหลี่ยมดูตันที่ข้างเข้ากับเครื่องหน้าอย่างเหมาะเจาะ คิ้วเข้มดำพาดเฉียงอยู่เหนือดวงตาคมกล้าสีนิลที่ล้อมกรอบด้วยขนตายาวงอนราวอริสตรี้ จมูกโด่งเป็นสันสวยงามอยู่เหนือริมฝีปากหยักบางเฉียบได้รูป

เห็นแล้วหัวใจแทบละลาย อยากจะตายแทบเท้าของผู้ชายคนนี้นัก

หญิงสาวคิดอย่างอ่อนเพลียหัวใจ...แต่ไม่ใช่หล่อนคนเดียวที่กำลังติดกับดักของเขา นารีก็เผลอมองผู้ชายตรงหน้าอย่างตกตะลึงเช่นกัน

คนอะไร...ทั้งหล่อ ทั้งเท่ แฝงความดิบเถื่อนที่สะท้อนออกมาจากรเรือนกายแกร่ง กำยำ ที่น่าจะสูงเกือบหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตร

เหมือนเขาจะรู้ว่าหล่อนรู้สึกอย่างไร... เพราะรอยยิ้มหยันที่ระบายอยู่บนใบหน้าหล่อซันเทพนั้นเปลี่ยนเป็นความไม่พอใจทันที

“หยุดอ่อยผมได้แล้ว! ผมไม่ใช่ลักษกร” ความชิงชังเต็มกระแสดี๋ยงขณะมีอหามาผายออกอย่างไม่เต็มใจนักให้หล่อนกับน้ำนึ่งลงบนแก้อัตรงหน้า

แม้จะรู้สึกตื่นตะลึงไม่น้อยที่สาวนิสัยแพศยาคนที่ลักษกรเล่าจะงดงามราวกับเทพธิดาเช่นนี้

ใบหน้ารูปไข่ขาวเนียนด้วยเครื่องหน้าสมบุรุษแบบนាំมอง โดยเฉพาะดวงตากลมโตหวานฉ่ำน่าพิศมัยคู่นั้น ไหนจะเรียวกปากอิมเต็มแดงระเรื่อและจมูกโด่งเข็ดน้อยๆ นั้นอีก

อยากรู้กันว่า...ปากอิมคู่นั้นจะให้ความรู้สึกหวานล้ำแค่ไหน

มาร์คัสพยายามสลัดความคิดที่อยากครอบครองเรียวปากนั้นให้
กระเด็นออกจากสมองอย่างรวดเร็ว ความชั่วช้าเลวทรามของหล่อน
มีมากกว่าความสวยงามจอมปลอมมันอีก

GRAM แก้ว ขบ เป็น สัน นุ่น มือ หน้า กำ แน่น ความ ขยะ แฉง ที่มี ต่อ
หล่อน พลุ่ ง ขึ้น มา แทน ที่

ดวงยิหวารู้สึกอับอายจนแทบอยากแทรกแผ่นดินหนี

“แกเป็นใคร ที่ฉันมานี้ก็เพราะต้องการมาพบว่าที่หลานเขยของ
ฉัน” เมื่อได้สดินารีก็ตวาดออกไปด้วยชั้นเชิงที่คิดว่าตัวเองถือไพ่เหนือ
กว่า

มาร์คัสจ้องมองหญิงต่างวัยสองคนด้วยสายตาระด้าง

“ผมคือมาร์คัสพี่ชายของลักษกร ผมจะตกลงกับพวกคุณแทนเขา
เอง” น้ำเสียงที่พยายามข่มให้ปกติที่สุดดังออกมาจากริมฝีปากหยักได้รูป

ดวงยิหวาลอบมองใบหน้าที่ได้มีไปด้วยความเกรี้ยวกราดของ
บุรุษตรงหน้าอย่างละเอียด

เมื่อได้ยินว่าผู้ชายหน้าตาดีคนนี่คือพี่ชายของลักษกร นารีก็รีบยิ้ม
ตอบ น้ำเสียงและกิริยาผิดไปจากเมื่อครู่อย่างสิ้นเชิงจนหลานสาวตาม
แทบไม่ทัน

“น้ำไม่ยกักรู้ว่าพ่อหลานเขยมีพี่ชายด้วย งั้นเรามาตกลงกันดีกว่า
ว่าจะจัดงานเมื่อไหร่ สิ้นสอดมากน้อยเพียงใด”

มาร์คัสเสยยิ้มจ้องหน้านารี ก่อนจะมองดวงยิหวาที่ตอนนี้อยู่
พิงพนักเก้าอี้หนึ่ง ใบหน้างามเศร้าหมอง เรียวปากอ้อมที่เขาอยากมอบจุมพิต
ให้ตั้งแต่แรกเจอนั้นแม่นยำ เรือนร่างอรชรในชุดที่แทบจะปกปิดความ
อวบอืดของวัยสาวไม่มีดสันสะท้าน

ชายหนุ่มไล่สายตาไปตามใบหน้านางที่ตกแต่งด้วยเครื่องสำอาง
นั้นอย่างเหยียดหยาม หล่อนมีดีก็แค่สวย ข้างในคงเน่าเฟะจนแทบใช้
การไม่ได้

มาร์คัสชบกรามแน่น ความอิจฉาฝังรากลึกในหัวใจโดยไม่รู้ตัว ขณะสายตาดูเลื่อนต่ำไปหยุดที่หัวไหล่ขาวเนียน รอยยิ้มหย่นปรากฏบน ใบหน้าหล่อเหลาเมื่อคิดถึงฝ่ามือของตัวละครที่เคยลูบได้มันมาแล้ว ไหน จะทรงอกรอวบอิมที่แทบจะทะลักออกมาจากเดรสเกาะอกตัวนั้น

ไฟร้อนๆ ลามเลียไปทั่วร่างจนแทบทนสะกดกลิ่นความเดือดดาล ไว้ไม่อยู่

ทำไมความรู้สึกที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาเนิ่นนานกลับเริ่มปะทุขึ้นมา แม้หล่อนจะได้ชื่อว่าเป็นเมียของน้องชายก็ตาม

“ไม่มีว่าที่หลานเขยอะไรทั้งนั้น ผมไม่มีวันยอมให้น้องชายผม แต่งงานกับผู้หญิงชั้นต่ำแบบหลานสาวคุณเด็ดขาด” เขาพูดกับนารี ก่อนจะเบนสายตาไปจ้องมองใบหน้าของดวงยิหวาด้วยสายตาเพชรฆาต

คำดูถูกของเขาทำให้หญิงสาวรู้สึกคล้ายกับตัวเองเป็นสัตว์ชนิด หนึ่งที่ทุกคนพากันรังเกียจ

“ผมให้คุณสืบล้าน เพื่อแลกกับรูปภาพของตัวละครที่กำลัง...” เขาละไว้ในฐานที่คิดว่าสองสาวต่างวัยจอมหลอกลวงจะเข้าใจ

นารีเสยะยิ้มอย่างถือไฟเหนือกว่า ผิดกับดวงยิหวาที่ก้มหน้างูด ด้วยความอับอาย

พวกเขาหันหันใส่กันเพราะต้องการเอาชนะ แต่มีใครคิดถึงหล่อน บ้าง ศักดิ์ศรีของหล่อนกำลังละลายหายไปต่อหน้า ความเจ็บปวดที่ถูก ขว้างไปมาราวกับเศษขยะแทบทำให้สาวน้อยกระอักเลือด

“ฉันไม่ได้ต้องการแค่สืบล้าน แต่ต้องการเป็นส่วนหนึ่งของ อัศวรชัย...” นารีหัวเราะเสียงดัง ก่อนจะหุบยิ้มทันควันเมื่อได้ฟังคำพูด เย็นเยียบของผู้ชายท่าทางดูร้ายตรงหน้า

“คุณต้องการมากไปแล้ว...” เขาลากเสียงเย็น “ขอบอกไว้ก่อน เลยนะว่าผมมีเพื่อนเป็นทนายเก่งๆ หลายคน ถ้าคุณตักตักมากนักละก็ ผมจะใช้ไม้แข็งกับคุณ”

อุ้งมือซาตานของมาร์คัสกางออก เล็บแหลมคมเตรียมพร้อมจะ
ขยี้เหยื่อให้แหลกคามือ หากพวกหล่อนเรียกร้องมากเกินไป

“คุณจะขู่ฉันใช่ไหม ก็เอาสิ อยากรู้แน่กว่าหากเรื่องแดงออกไป
ใครจะเดือดร้อนกว่ากัน”

นารีทำเสียงแหลมเหมือนเสียงปิศาจ ไม่สนใจสักนิดว่าตอนนี้
ดวงยิวหาวจะอยากมีลมหายใจอยู่อีกหรือไม่

“นารีคะ ยิวหาวว่าเราดัลบ...” ความอับอายแพร่กระจายอยู่ใน
กระแสเลือดราวกับเชื้อโรคน่ารังเกียจ

หญิงสาวพยายามกลืนก้อนสะอื้นลงคอ แต่มันช่างคือแพงเหลือเกิน
ไม่ช้าก็มีเสียงสะอื้นให้พร้อมน้ำตาที่ไหลพร่างพรู จนนารีต้องหันมามอง
ด้วยความไม่พอใจ

“หุบปากไปเลย นั่งเฉยๆ อย่ามาสำออยตอนนี้ได้ไหม” นารีหัน
ไปกระตือบอย่างเกรี้ยวกราด

ชายหนุ่มหรีตามองสาวน้อยที่ชื่อดวงยิวหาวอย่างเคลือบแคลงใจ
ความผิดปกติบางอย่างกำลังก่อตัวขึ้น

“ดูเหมือนว่าหลานสาวของคุณจะยินดีมากเลยนะ ถึงร้องให้เป็น
เภาเต่าอย่างนั้น” มาร์คัสหย่อนระเบิดที่จุดชนวนแล้ววางตรงหน้านารี
พลางแสร้งยิ้มด้วยชั้นเชิงของราชาสีห์

นารีหันขวับไปมองหลานสาวที่ยืนปล่อยโฮอยู่ข้างๆ ด้วยความ
โมโห ก่อนจะจิกเล็บลงบนต้นแขนดวงยิวหาวอย่างแรง

“ถ้าแกทำฉันเสียแผนนะ รับรองฉันจะเอาน้องแกไปขายชองแน่
นั่งหลานระยำ” นารีกัดฟันพูดเสียงเบา

ดวงยิวหาวไม่มีทางเลือก แต่นารีขู่เรื่องน้องสาวเท่านั้น หล่อนก็
กลัวจนลนลาน หญิงสาวจำใจต้องนั่งเฉยให้นารีต่อรองกับผู้ชายที่แสน
ร้ายกาจอย่างมาร์คัสต่อ

แม้ร่างกายจะเป็นของหล่อน แต่ชะตาชีวิตลิขิตมาแล้วว่า หล่อน

ต้องตกเป็นเครื่องมือของนารีต่อไป

“โถๆ ยีหว่า หลานอย่าร้องไห้เสียใจไปเลยนะ ยังไงน้ำก็ต้องทำทุกอย่างให้เขารับผิดชอบหนูให้ได้ น้ารู้ว่ายีหว่าเสียใจที่เสียตัวครั้งแรกให้เขา”

ดวงยีหว่าแทบอาเจียนกับคำพูดหวานหูของนารี เพราะมันเต็มไปด้วยความหลอกลวง

“ลักษณะกำลังจะแต่งงานกับคุณหมั้นของเธอ ดังนั้นเรื่องการแต่งงานระหว่างหลานสาวคุณกับลักษณะจึงเป็นไปได้” มาร์คัสกล่าวเสียงเรียบทำเหมือนกับว่ากำลังเจรจาธุรกิจที่แสนธรรมดา

“ผมว่าคุณเอาเงินไปดีกว่า” ชายหนุ่มเสนออีกครั้ง

นารีส่ายยิ้ม “ร้อยล้าน ให้ฉันได้หรือเปล่าล่ะ”

คิ้วเข้มสีถ่านเล็กขึ้น ก่อนที่ดวงตาสีนิลจะตัวมอมงหญิงวัยกลางคนหน้าเลือดอย่างรังเกียจ

“ค่าตัวหลานสาวคุณแพงเวอร์ไปหน่อยนะ ผมว่าหากหักค่าเสื่อมบวกค่าสึกหรอที่ใช้งานนับครั้งไม่ถ้วนนี้ พันหนึ่งก็ถือว่ามากเกินไปแล้ว”

คำพูดเหยียดหยามของมาร์คัสทำให้อดวงยีหว่าหน้าชา ค่าความเป็นคนถูกเขาถล่มด้วยฝ่าเท้าจนย่อยยับ หญิงสาวปาดน้ำตาทิ้ง ขณะจ้องหน้าเขาอย่างตัดพ้อ

“หรือถ้าให้พูดแบบภาษาผู้ชายละก็ ให้ฟรีๆ ผมยังไม่เอาเลย!”

นารีโกรธจนหน้าเขียวหันมองหลานสาวที่ก้มหน้ามอมงมือตัวเองนั่งด้วยสายตาเกรี้ยวกราดที่ดวงยีหว่าไม่ช่วยเหลือนั่งอื้อหน้าหล่อนี่สักคำดีแต่ร้องไห้

“แต่ถึงยังไงน้องชายคุณก็ต้องรับผิดชอบ ยายยีหว่าต้องแต่งงานให้เร็วที่สุดด้วย ไม่งั้นหลักฐานที่ฉันมีจะถึงมือนักข่าวแน่”

มุมปากข้างหนึ่งของมาร์คัสยกขึ้นยิ้มหยัน “แล้วถ้าผมบอกว่าไม่สนล่ะ คุณจะทำยังไง”

“นั่นก็คอยดูข่าววันพรุ่งนี้แล้วกัน ว่าตระกูลของคุณจะย่อเย็บขนาดไหน ฉันจะพยายายิวาออกไปให้ข่าว พร้อมกับปีบน้ำตาเรียกความสงสาร สังคมจะต้องประณามพวกคุณว่าใจคออำมหิต”

นารีได้กลับยิ้มๆ อย่างถือไฟเหนือกว่า เพราะหากเขาไม่ยอมเป็นข่าวให้วงศ์ตระกูลเสื่อมเสีย มาร์คัสก็จะต้องให้น้องชายเขาแต่งงานกับดวงยิวา

“หัวหมอนักนะ” มาร์คัสกัดฟันแน่น จ้องมองคู่สนทนาอย่างไม่พอใจ อะไรกันนะที่ทำให้ผู้หญิงไร้การศึกษาคนหนึ่งหัวหมอได้ถึงขนาดนี้ ก็เงินและก็ความอยากได้อยากมีในของที่ไม่ใช่ของตัวเองยังไถ่ละ

“ถ้ากลัว ก็จัดงานแต่งงานให้หลานสาวของฉันสิ จัดให้เร็วที่สุดด้วย เพราะเกมนี้ฉันชนะอย่างแน่นอน”

“อย่ามาขู่หรือออกคำสั่งกับคนอย่างผม!” มาร์คัสตะคอกเสียงกร้าว จ้องคู่สนทนาด้วยสายตาคมกริบ

นารีสะดุ้ง ก่อนจะรีบกลบเกลื่อนด้วยรอยยิ้มแฉะ หล่อนจะแพ้ไม่ได้ เพราะหากแพ้นั้นก็แสดงว่าหล่อนจะไม่ได้เงินแม้แต่บาทเดียว

“คุณก็ไม่มีสิทธิ์มาตอรองกับฉันเหมือนกัน รู้ไม่ใช่หรือว่า หลักฐานที่จะทำให้ชื่อเสียงอันสวยหรูของอัศวพรชัยที่สะสมมาหลายชั่วอายุคนต้องพินาศนะอยู่ในมือใคร...”

มาร์คัสตวัดสายตาคมมองนารีราวกับอยากจะฉีกเนื้อให้เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ดวงยิวายกมือขึ้นปิดหน้าร้องไห้ ความไร้ค่ายิ่งกว่าสิ่งของกำลังจะทำให้หล่อนขาดใจ

“อัศวพรชัยเสียชื่อเสียง แต่คุณอาจไม่มีที่ยืนบนโลกใบนี้ เลือกลงเอาสิว่าต้องการแบบไหน รับเงินไป หรือจะให้ผมโยนคุณออกไปดีละ”

“คิดว่าฉันจะกลัวหรือไง ฉันไม่ได้โง่หรอกนะ หากวันใดฉันตายภาพพวกนั้นจะถูกส่งให้นักข่าวทันที และเมื่อนั้นพวกคุณต่างหากที่ต้องเสียใจ”

มาร์คส์ซึ่งไปชั่วขณะ ก่อนปรายตามองดวงยิวาที่ยืนร้องไห้อยู่
ข้างๆ นารีด้วยสายตาเหยียดหยามแถมผสมเพศ

ความสุขที่มันติดตัวหล่อนมาตั้งแต่เกิด ไม่ได้ช่วยให้หล่อนดูดี
ขึ้นมาในสายตาเขาแม้แต่นิดเดียว ผู้หญิงคนนี้ช่างเน่าเฟะจนน่าสะอิด
สะเอียน

“หากรูปพวกนั้นถึงมือนักข่าว หลานสาวคุณก็จะขายไม่ออกอีก
คุณยอมไหมล่ะ”

มาร์คส์คิดว่านารีจะลังเลบ้าง แต่ผิดคาดเพราะหล่อนรีบตอบทันที
ครั้นอย่างหน้าขึ้นตาบาน ผิดกับหญิงสาวที่ยืนหน้าซีดสลับแดง

“ก็ช่างมัน...”

“ช่างมันหรือ ผู้หญิงคนนี้ไซ้หลานคุณหรือเปล่า ทำไมคุณถึงได้
แสดงออกว่ารักเธอนักหนาล่ะ” ชายหนุ่มประชดประชันเสียงเย็น

นารียกไหล่ ก่อนจะตะคอกกลับ “มันเรื่องส่วนตัวของคนใน
ครอบครัวฉัน ทางที่ดีกำหนดวันแต่งงานเลยดีกว่า ฉันจะได้พยายายิวา
ไปเตรียมตัดชุด” นารียังฝันหวาน

“จะไม่มีการแต่งงานใดๆ ทั้งนั้น หากไม่รับเงิน ก็กลับไปได้เลย
ขอบอกไว้ตรงนี้เลยนะว่า ผมไม่กลัวสิ่งที่คุณซูลักนิต”

มาร์คส์ก้าวยาวๆ ตรงไปที่ประตูห้อง กระชากประตูให้เปิดออก
มือหนาผายออกข้างตัวเป็นเชิงไล่กสายๆ

นารีหน้าร้อนผ่าว รู้สึกได้ถึงความพ่ายแพ้ที่ใกล้เข้ามา แต่หล่อน
ไม่มีวันยอมหรอก จะไม่ยอมแพ้อย่างเด็ดขาด เงินคือพระเจ้าสำหรับ
หล่อน และหล่อนก็จะต้องได้มันอย่างมหาศาลด้วย

“นี่ก็คอยอ่านหนังสือพิมพ์ฉบับวันพรุ่งนี้ได้เลย ไอ้คนเฮงชวย!”

นารีดำกราดไม่ไว้หน้า

มาร์คส์แค่นยิ้ม

“เงินผมหนายิ่งกว่าตีกลีบชั้นร้อยตีกลมารวมกันเสียอีก หากคุณให้

ข่าวได้ ผมก็ปิดข่าวได้ จำเอาไว้ว่า คนอย่างผมไม่มีวันยอมให้ผู้หญิง
สารเลวแบบพวกคุณมาจับง่าย ๆ หรือก”

นารีออกไปชั่วคราว พยายามคิดหาทางออกให้ตัวเองอย่างหนัก
หล่อนหันไปมองดวงยิวหาวตาเขียว มีกร้านจิกลงบนต้นแขนหลานสาว
อย่างโมโห

“แกมันโง่ โง่เงาจริงๆ ทำไมไม่ช่วยฉันล่ะ ให้มันด่ามันไล่อู้อยู่ได้”

ดวงยิวหาเบี่ยงต้นแขนหนี ก้มหน้าร้องไห้ด้วยความเจ็บช้ำ

“น้ำรีกลับบ้านเราเถอะคะ ยิวหาอายเขา”

“ทำไมต้องอาย ยังไงฉันก็ต้องชนะ”

นารีกระซิบข้างหูหลานสาว ก่อนจะแสบะยิ้ม เมื่อสมองที่จะฉลาด
เสมอในเรื่องผิดศีลธรรมคิดทางออกให้แก่ตัวเองได้

“นั่นก็คอยฟังข่าวดีแล้วกัน พ่อรูปหล่อ” นารีพูดเสียงเย็น จุดแขน
ดวงยิวหาให้เดินเร็วๆ ตามหล่อนไป

มาร์คส่องตามเงาปีศาจของผู้หญิงหิวเงินด้วยสายตาชิงชัง
ก่อนจะพ่นลมหายใจอย่างโล่งอกที่สามารถกำจัดแม่พวกนี้ออกไปจาก
ชีวิตของลักษกรได้สำเร็จ

เมื่อกลับมาถึงบ้านเช่านารีเริ่มทบทวนดวงยิวหาด้วยความ
เกรี้ยวกราด ทั้งไม้ทั้งมือต่างประเคนเข้าใส่ร่างบอบบางของดวงยิวหา
สาวน้อยร้องไห้ด้วยความเจ็บปวด ทั้งร่างกายและจิตใจถูกทำร้ายจน
ยับเยิน

“แกมันตัวชวย ทำไมไม่พูดจาอดอ้อนมันนะ ปล่อยให้มันด่าฉัน
อยู่ได้ สมองนะมีบ้างไหม วันๆ ร้องไห้เป็นอย่างเดียว น่ารำคาญนัก
นั่งหลานระยำ”

นิ้วอวบของนารีจิ้มแรงๆ ที่หน้าผากมนของหลานสาว ก่อนจะ
ผลักร่างออรชรลงไปกองกับพื้นด้วยความชิงชัง

“เลี้ยงเสียข้าวสุกซะมิด คอยดูนะถ้าแกจับไอ้ผู้ชายตระกูลนี้ไม่ได้ฉันจะจับน้องสาวแกขายช่องให้หมด ให้มันถูกผู้ชายแก่คราวพ่อข่มขืนให้ยับ”

ดวงยิวหาอุทานด้วยความตกใจ เงยหน้ามองนารีที่ยืนคำสี่ระยะด้วยสายตาอ่อนวอน กลัวเหลือเกินว่านารีจะทำกับน้องสาวหล่อนตามที่พูด สองมือเกาะขาน้ำสาวอย่างขอความเห็นใจ

บาปเวรทุกอย่างขอให้มาตกอยู่ที่หล่อนเพียงคนเดียว อย่าให้น้องสาวทั้งสองมีภัยอันตรายใดๆ กล้ากรายแม้แต่ปลายก้อย

“น้ำรืออย่าทำน้องของยิวหานะ กรุณาเถอะคะ อย่าทำอะไรดีกับหทัยเลย ยิวหายอมทำทุกอย่างตามที่น้ำรือสั่ง จะไม่ขัดคำสั่งอีกเด็ดขาด น้ำรือเชื่อยิวหานะ” หญิงสาววอนขอความเมตตาด้วยน้ำตานองหน้า ร่างอรชรสิ้นสะท้าน

นารีจ้องมองหลานสาวด้วยสายตาเย็นชา ก่อนจะยิ้มสะใจที่เห็นลูกสาวของวารีที่สาวตัวเองชอกช้ำระกำใจขนาดนี้

หล่อนเกลียดวารี เกลียดพี่สาวคนสวยของหล่อน เกลียดที่วารีแย่งนครผู้ชายที่หล่อนหลงรักตั้งแต่วัยสาว หล่อนสู้ทำทุกทางเพื่อให้ได้ครอบครองนคร แต่สุดท้ายวารีก็มาจับมือเปิบแย่งไปต่อหน้าต่อตา ทำให้หล่อนต้องหนีออกจากบ้าน ต้องทนทุกข์ทรมานจากความยากแค้นและความใจร้ายของผู้ชายเมืองกรุง

วันแรกที่หนีเข้ากรุงเทพฯ หล่อนถูกผู้ชายไม่ต่ำกว่าห้าคนรุมข่มขืน แต่นั่นไม่ใช่เคราะห์กรรมที่เลวร้ายที่สุด เพราะต่อมาไม่กี่ชั่วโมงหล่อนก็ถูกวิ่งราวกระเป๋าสตางค์ เงินทองทั้งหมดที่ขโมยมาจากบ้านก็อันตรธานไปจนหมด

นารีเหมือนคนจรจัดต้องไปขอทานข้างถนน ชีวิตในแต่ละวันต้องต่อสู้เสียดตาแทบกระเด็น แต่นั่นมันช่วยหล่อนหลอมความเข้มแข็งและความโหดเหี้ยมให้โดยไม่ต้องขวนขวาย

หล่อนเลือดเย็นและไร้หัวใจอย่างน่ากลัว และเมื่อได้ข่าวการตายของพี่สาว หล่อนจึงยื่นมือเข้าไปอุ้มการะหลานสาวทั้งสามหวังจะให้เรือนร่างพวกหล่อนหาเงินให้ตัวเองมากที่สุดเท่าที่จะมากได้

ดังนั้นหล่อนจึงแยกดวงยิวหาและน้องทั้งสองออกจากกัน หล่อนส่งดวงฤดีและดวงหทัยไปอยู่กับแม่เลี้ยงที่สนิทกันในช่องแถวพญา ให้ทั้งสองคนต่อรองให้ดวงยิวหาทำตามความต้องการของหล่อนทุกอย่าง และดวงยิวหาที่รักน้องเกินกว่าจะปฏิเสธ

“ถ้าแกสามารถเลื่อนขั้นตัวเองเป็นสะใภ้ของอัศวพรชัยได้เมื่อไหร่ล่ะก็ วันนั้นแหละแกจะได้เห็นหน้าน้องสาวของแก จำเอาไว้”

นารีสะบัดขาดตัวเองอย่างแรง ไม่สนใจว่าร่างบางของดวงยิวหาจะกระแทกกับอะไรบ้าง ก่อนจะเดินหายเข้าไปในห้องนอนที่อยู่ไม่ห่างนัก

ดวงยิวหาร้องไห้จนน้ำตาแทบเป็นสายเลือด หญิงสาวยกมือขึ้นปาดน้ำตาซ้ำๆ ความเจ็บปวดยอกแสบอยู่ภายในอก หล่อนยังจำสายตาที่เต็มไปด้วยความเกลียดชังแถมขยะแหยงของมาร์คัสได้เป็นอย่างดี

เขาคงเห็นหล่อนเป็นโสเภณีที่หวังจะเกาะผู้ชายรวยๆ อย่างพวกเขาละมัง

ยิ่งคิดก็ยิ่งเจ็บปวด หญิงสาวเอื้อมมือไปเกาะที่เท้าแขนของเก้าอี้ข้างๆ เพื่อพยุงตัวลุกขึ้น คำพูดที่แสนจะดูถูกศักดิ์ศรีความเป็นคนของหล่อนยังฝังแน่นในหัวใจ

‘หรือถ้าให้พูดแบบภาษาผู้ชายล่ะก็ ให้ฟรีๆ ผมยังไม่เอาเลย!’

มาร์คัสไม่ใช่ไก่อ่อนเหมือนลักษณะที่จะให้นารีล่อวงง่ายๆ และหล่อนคิดว่าน้ำสาวจะต้องเหนียวสลายตัวแทบขาด หากคิดต่อกกับคนอย่างมาร์คัส ผู้ชายที่โหดเหี้ยมและไร้หัวใจคนนั้น

หรือบางที...คำว่าชนะ อาจไม่มีในเส้นทางของนารีเลยก็ได้ หากน้ำของหล่อนยังเดินหน้าด้วยอารมณ์และไม่ได้ใช้สมองตรึกตรองแบบนี้

เช้าวันรุ่งขึ้น ลักษณะภูมาร์ทัสเรียกมาพบแต่เช้าตรู่ ชายหนุ่มจ้องมองใบหน้าเย็นชาไร้ความรู้สึกของพี่ชายด้วยความเหนียวใจ จะมีวันไหนบ้างไหม ที่มาร์ตัสจะยอมให้ความรู้สึกในใจระบาย บนใบหน้าหล่อเหลาดุจเทพบุตรกรีกของเขาบ้าง

สงสัยคงต้องรอให้ต้นหญ้าขึ้นบนฟ้าก่อนนั่นแหละ...

“พี่มาร์ตัสมีอะไรกับผมหรือครับ สงสัยต้องเรื่องด่วนแน่ๆ ถึงได้อายากเจอผมแต่เช้า”

มาร์ตัสไม่ตอบ ยังไม่ละสายตาดูจากนิ้วตบิฎกตรงหน้า

ลักษณะหน้าเฉือนเล็กน้อยเมื่อพี่ชายไม่พูดด้วย ก่อนจะถือวิสาสะนึ่งแก้อืดรมุมห้อง ซึ่งไม่ห่างจากโต๊ะทำงานของมาร์ตัสนัก

“พี่ต้องการให้นายติดต่อกับหนังสือพิมพ์และนิตยสารทุกฉบับ จ่ายเงินเขาไปคนละก้อน เพื่อปิดข่าวที่อาจเกิดขึ้นจากความโลภของผู้หญิงพวกนั้น”

“พี่มาร์ตัสหมายถึง...”

“ใช่ พวกหล่อนไม่ตกลง และก็น่าด้านเกินกว่าที่เงินสิบล้านจะซื้อได้ นายต้องปิดปากสื่อทุกแขนงให้หมด หากทำได้ สิ่งที่น่ายกลั้วก็จะสิ้นอำนาจโดยสิ้นเชิง”

ดวงตาคมกล้ำมองใบหน้าน้องชายอย่างไม่บ่งบอกความรู้สึก ก่อนที่ร่างสูงใหญ่จะลุกขึ้นยืนเดินอ้อมโต๊ะทำงานมาเผชิญหน้ากับลักษณะ

“แม้จะไม่ใช่หนทางที่ดีที่สุด แต่ก็เป็นทางเดียวที่นายจะรอดพ้นจากกรงเล็บนางมารของพวกหล่อนได้ และจำเอาไว้เป็นบทเรียนว่า อย่าล้อเล่นกับผู้หญิงที่เห็นเงินเป็นอาหารอีกเด็ดขาด เพราะไม่อย่างนั้นชีวิตนายจะไม่เหลือแม้แต่กางเกงใน”

ลักษณะอ้าปากค้าง พูดไม่ออก ปล่อยให้พี่ชายเทศนาต่อ

“พี่จะกลับเอเธนส์บายนี หวังว่านายจะทำตามที่พี่บอก ที่สำคัญอย่าโทร. หาพี่อีก หากมีปัญหาเด็มๆ แบบนี้”

น้ำเสียงแม้จะราบเรียบ แต่ลักษณะก็รู้ดีว่ามาร์คัสไม่ชอบใจนักกับปัญหาที่เกิดขึ้น และพี่ชายเขาก็จะทำตามคำพูดที่ให้ไว้อย่างแน่นอน

ลักษณะได้แต่ผงกศีรษะรับคำอย่างไม่มีการเลือก

“ครับพี่มาร์ส ผมจะทำทุกอย่างตามที่พี่แนะนำ”

มาร์คัสจึงก้าวยาวๆ เดินหายเข้าไปในห้องน้ำ

หากตาไม่ฝ้าดลลักษณะสาบานได้ว่าเห็นรอยยิ้มจากริมฝีปากหยักสวยของมาร์คัส รอยยิ้มที่หาได้ยากนักบนใบหน้าหล่อเหลาของพี่ชาย

หนุ่มผู้น้องถอนใจหนักๆ แม้จะสามารถหลุดพ้นจากบ่วงสวาทของสาวสวยที่เขาตื่นขึ้นมาเห็นหล่อนบนเตียงในโรงแรม แต่เขาก็ไม่อาจรับประกันได้ว่าจะเลิกเจ้าชู้ และจะไม่พลาดติดกับดักของสาวคนไหนอีก

นารีหยอดเหรียญในมือลงในช่องใส่เหรียญของตู้โทรศัพท์

สาธารณะด้วยความรีบร้อน ก่อนจะกดหมายเลขที่หล่อนท่องจำมาเมื่อครู่

“ขอสายคุณเลขลักษณะนี้หน่อย บอกว่านารีน้ำของว่าที่ลูกสะใภ้จะคุยด้วย” นารีรีบรอกเสียงห้วนทันทีเมื่อมีคนรับสาย รอไม่นานคนที่หล่อนต้องการจะคุยด้วยก็กรอกเสียงกระด้างกลับมา

“ฉันต้องการพบคุณเลขลักษณะนี้เป็นการส่วนตัวที่โรงแรมพระรามสี่ หากคุณไม่ต้องการให้ลูกชายรับผิดชอบหลานสาวฉันก็รีบมานะ เพราะโอกาสงามๆ อย่างนี้ไม่ได้มีบ่อยนัก”

นารีแค้นหัวเราะเมื่ออีกฝ่ายก่นด่าอย่างแค้นเคือง

“ฉันจะรออยู่ที่ลิโอบบี้ จะรอถึงบ่ายโมงตรง ถ้าไม่มา รับรองว่าอัครพรชัยดังแน่”

นารีกดตัดสายทันที รอยยิ้มแห่งชัยชนะกระจายเต็มใบหน้าหญิงวัยกลางคนก้มสำรวจการแต่งกายของตนเอง เมื่อเห็นว่าเรียบร้อย

พอที่จะเข้าโรงแรมและไม่ถูกไล่ออกมา ก็รีบเดินออกจากตู้โทรศัพท์
โบกแท็กซี่ไปยังจุดนัดหมาย

นารีมีมั่นใจว่าถึงอย่างไรเลอลักษณ์ผู้หน้าบางก็ต้องมา...

เลอลักษณ์ใส่หมวกปิดหน้าราวกับกลัวใครจะจำได้ก้าวยาวๆ

มาหยุดยืนตรงหน้านารี พลังตะคอกใส่ด้วยความไม่พอใจ

“จะคุยอะไรก็รีบพูดมา ฉันไม่อยากเป็นข่าวเพราะมาพบกับคน
ชั้นต่ำอย่างแก”

ดวงตาของนารีวาวโรจน์ ก่อนจะปั่นยืมเยนที่แสดงว่าตัวเองเหนือ
กว่าให้แก่สตรีที่คิดว่าตัวเองสูงศักดิ์ แต่แท้จริงก็แยงเขามาเหมือนกัน

“ไม่ยกฐานะว่าการพูดคุยกับคนชั้นต่ำอย่างฉันจะนำอับอายยิ่งกว่า
การแยงสามีนั่น” นารีหัวเราะอย่างดูแคลน

เลอลักษณ์อ้าปากค้างจ้องมองหญิงตรงหน้าอย่างเด็ดดาล
แต่จะร้องกรี๊ดๆ เหมือนอยู่ที่บ้านก็ทำไม่ได้ จึงกัดฟันแน่น

“นั่งไพร่! อย่ามาสะเออะเรื่องของฉัน”

“เอาละเรื่องนี้ไว้พูดกันทีหลังดีกว่า หากคุณกลัวใครจำได้ ก็ตาม
ฉันไปที่ห้องพัก ฉันจองไว้แล้ว เพราะรู้ดีว่าคนอย่างคุณจะต้องหน้า
บาง...”

นารีอมยิ้ม ก้าวเดินไปยังลิฟต์ รู้ว่าเลอลักษณ์ต้องเดินตามมา
เพราะหล่อนไม่มีทางเลือกอื่น

จะว่าไปแล้วการเจรจากับเลอลักษณ์ง่ายกว่าคุยกับมาร์คส์ตั้งเยอะ
เพราะหมอนั่นฉลาดเป็นกรด แต่ยายนี่โง่ยิ่งกว่าไอ้ตัวที่เขาไว้
ไถนาเสียอีก

เลอลักษณ์จำใจเดินตามนารีไปที่ลิฟต์ ตลอดทางพยายามดึง
หมวกปิดหน้าตัวเองไว้ตลอด

แม้มาร์คส์จะบอกให้หล่อนปิดปากสี่อทุกแขนง แต่ก็ไม่มั่นใจว่า

สิ่งที่มาร์คัสพูดนั้นจะทำให้สำเร็จจริงๆ เพราะหากข่าวที่ลักษณะนอนกับผู้หญิงจรวดนั้นหลุดออกไป มีหวังหล่อนได้เอาปبيبมาใส่แทนหมวกแน่ๆ

ภายในห้องหรัของโรงแรมกลางเมือง นารีกับเลอลักษณ์เปิดฉากสนทนาโต้เถียงเสียงดังลั่น

“ฉันไม่เชื่อแกหรอก ตอนนี้รูปภาพพวกนั้นไม่มีความหมายแล้ว เพราะฉันใช้เงินปิดปากสื่อทุกฉบับแล้ว ไม่ว่าแกจะเอาไปโพทนะนายังไงก็ไม่มีประโยชน์ ไม่มีใครกล้าลงข่าวนี้แน่”

นารีเงยไปพักใหญ่ ก่อนจะระบายยิ้ม แม้มาร์คัสจะหัวหมอบแต่ไหน แต่หล่อนฉลาดกว่า

“งั้นก็ตามใจ วันนี้ฉันจะโพสต์ลงอินเทอร์เน็ตให้หมด ดูซิว่าจะปิดได้แค่ไหน” นารีหัวเราะลั่น ตรงข้ามกับเลอลักษณ์ที่หน้าเฉือนลงทันที

หล่อนกลัวเหลือเกินที่จะต้องเสียชื่อเสียง และจะต้องมีสะใภ้ติดดินแบบนั้น

“ก็ไหนบอกว่ามีวิธีที่จะทำให้ตาลักษณ์ไม่ต้องแต่งงานกับหลานสาวแกเง บอกลมสิ ฉันจะทำ” เมื่อสิ้นทางเลือก เลอลักษณ์จึงต้องยอมอ่อนข้อให้นารี

นารียิ้มกริ่มเมื่อเหยื่อเดินลงไปในห้องที่ขุดไว้

“ก็ให้มาร์คัสแต่งแทนเง คุณเห็นด้วยไหมล่ะ”

ครั้งแรกที่สมองตีความหมายคำพูดของคู่สนทนาได้ สีหน้าเลอลักษณ์มีแววตื่นตะลึง ก่อนจะเปลี่ยนเป็นยิ้มสะใจ

“แกนี่หวังจะจับคนรวยๆ ให้ได้จริงๆ แต่ก็ดี ตาลักษณ์จะได้หลุดพ้นจากพวกจรวดอย่างพวกแก” เลอลักษณ์หัวเราะอย่างชอบใจกับความคิดของนารี

“อ้อ จะบอกอะไรให้เง มาร์คัสนะรวยกว่าฉันอีก มีกิจการที่กรีซตั้งหลายแห่ง ถ้าหลานสาวแกจับเขาได้ รับรองนอนนับเงินทั้งชาติก็

ไม่หมด” เลอลักษณะรีบชี้ไฟรงให้ระรอกโลกมากอย่างนารีเพราะกลัว
หล่อนจะเปลี่ยนใจหันมาหาลักษกรเหมือนเดิม

หล่อนไม่ต้องการให้มาร์คัสทำอะไรที่ตีเกินหน้าเกินตาลักษกร
แม้แต่ภรรยา...

นารีเบิกตากว้าง สมองกำลังวาดวิมานสวยหรู ผันถึงการใช้เงินที่
ไม่มีขีดจำกัดแล้วหล่อนจะได้เล่นการพนันอย่างไม่กลัวว่าจะไม่มีเงินจ่าย

“เขาร้ายกาจ จะจับให้มันคั้นให้ตายคงยาก แต่หากเราร่วมมือกัน
ทุกอย่างก็ไม่น่ามีปัญหา”

“แน่นอน ฉันต้องช่วยแกอยู่แล้ว จะเอายังไงก็ว่ามา ขออย่างเดียว
อย่ามาวุ่นวายกับลูกชายฉันเป็นพอ”

นารีพยักหน้ารับ ก่อนจะกระซิบแผนการชั่วช้าให้เลอลักษณะฟัง
ทั้งสองหันมาปรองดองกันชั่วคราว เพราะมีจุดประสงค์ไม่ต่างกัน คน
หนึ่งต้องการให้ลูกชายหลุดพ้นจากการแต่งงานกับผู้หญิงจรจัด ส่วน
อีกคนก็ต้องการหาผู้ขายรวยๆ ไว้ให้หลานสาวกอบโกย

“สร้อยจะขึ้นไปหามาร์สเธอร”

หญิงชราวัยเฉียดเกษียณหันกลับมาตามเสียงทัก ก็พบเลอลักษณะ
ยืนอยู่ที่ประตูใหญ่หน้าบ้าน ป้าสร้อยยิ้มเล็กน้อยก่อนจะตอบเสียงเรียบ

“จะเอาน้ำกระเจี๊ยบขึ้นไปให้คุณมาร์สค่ะ เธอจะกลับบ่ายนี้แล้ว”

เลอลักษณะลอบยิ้มดีใจ ก่อนจะเดินมาทุดตัวลงบนโซฟาแรงๆ
ยกมือขึ้นพัดโบกไปมาราวกับร้อนจัด

“อากาศร้อนเหลือเกิน ฉันละแทบไม่อยากจะออกไปไหนเลย เอ้อ
สร้อย ช่วยไปเอาน้ำเย็นมาให้ฉันแก้วหนึ่งสิ”

เมื่อเห็นคนใช้เก่าแก่ของบ้านลั้งเล หล่อนจึงพูดขึ้นอีก

“เดี๋ยวค่อยเอาขึ้นไปให้มาร์สก็ได้ หาน้ำให้ฉันกินก่อนไม่ได้หรือไง”

หญิงชราไม่มีทางเลือก จึงถือแก้วจะเดินกลับเข้าไปในครัว แต่

นายหญิงของบ้านเรียกไว้ก่อน

“จะถือแก้วน้ำไปทำไม่ละเอียดียวก็หกหมด เอามาวางนี่ แล้วรีบไป
เอาน้ำมา ฉันกระหายจะแย่แล้ว”

เมื่อลับหลังป้าสร้อย นิ้วมืออวบของเลอลักษณ์จึงความเข้าไปใน
กระเป๋าทือ หยิบขวดยานอนหลับชนิดแรงที่นารีให้มาเทใส่แก้วน้ำของ
มาร์คัสเกือบครึ่งขวด

“ก็แค่นี้... แม้แจะเก่งแค่ไหน แต่คงสู้คนที่ผ่านร้อนผ่านหนาว
มาก่อนอย่างฉันไม่ได้หรอก คราวนี้แจะต้องอับอายที่ได้เมียจรจัดข้าง
ถนนแทนลูกชายของฉันแน่...”

หญิงวัยกลางคนหัวเราะชอบใจที่สามารถเปลี่ยนวิกฤตของตนเอง
ให้เป็นโอกาสทำลายมาร์คัสคนที่หล่อนเกลียดเข้าไปได้

เลอลักษณ์หุบยิ้มทันควันเมื่อเห็นป้าสร้อยเดินถือแก้วน้ำกลับเข้ามา

“ขอบคุณมากจะสร้อย เอาน้ำไปให้มาร์สเถอะ ฉันไม่กวนแล้ว”

หญิงผู้มีศักดิ์เป็นนายของบ้านเอ้อมมือไปปรับแก้วน้ำขึ้นดื่ม พลาง
พยักพยเปิดให้น้ำแก้วน้ำไปให้มาร์คัส

“จันดิฉันขอตัวนะคะ หากคุณผู้หญิงต้องการอะไรเพิ่มก็เรียก
นังเล็กได้เจ้าคะ มันอยู่แถวนี้”

ป้าสร้อยแจะเสียงเรียบ หยิบแก้วน้ำใบเดิมมาถือ แล้วเดินขึ้นไป
หามาร์คัสที่ห้องนอนโดยไม่ได้เอะใจอะไร

ดวงยิวาที่กำลังรืดผ้าอยู่ดี ๆ ก็ถูกนารีบังคับให้ไปอาบน้ำ
แต่งตัวและออกไปกับหล่อน หญิงสาวแปลกใจไม่น้อยกับท่าทางรีบร้อน
ของน้ำสาว แต่ก็ไม่อาจถามอะไรได้ เพราะรู้ว่านารีจะไม่ตอบ หากคำตอบ
นั้นจะทำให้งานของหล่อนเสียหาย

“เร็วเข้าสิ ขึ้นไป เดี๋ยวก็ผิดแผนกันพอดี”

นารีดันร่างบางในชุดกระโปรงสั้นจู้จนเห็นต้นขาอวบขาวชัดเจน

ด้านบนก็เป็นเส้นแขนกุดคอกเล็กที่ก้มทีก็แทบจะปิดความอวบอืดของ
ทรงอกไว้ไม่มีผิด ดีที่หล่อนหยิบเสื้อคลุมตัวโคร่งมาด้วย ไม่อย่างนั้น
คนขับแท็กซี่ได้หัวใจวายตายแน่

“น้ำรีจะพาอิหว่าไปไหนคะ” แม้จะพยายามสงบปากสงบคำ แต่
สุดท้ายก็ทนไม่ได้จนต้องร้องถาม

นารีตวาดกลับอย่างรำคาญ

“หุบปากและนั่งเฉยๆ อีกไม่กี่นาทีแกก็จะรู้แล้ว ขับเร็วๆ หน่อย
ได้ไหมแท็กซี่ ฉับรีบ” นารีหันไปเร่งคนขับด้วยท่าทางกระวนกระวาย

กลิ่นอายแห่งความชั่วร้ายล้อมรอบกายนารี ดวงยิหว่ารู้สึกสะอิด-
สะเอียนกับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นนัก แม้จะไม่รู้ว่าเป็นอะไร แต่ก็พอเอาได้
ว่าต้องไม่ใช่เรื่องดีแน่ เพราะคนอย่างนารีไม่เคยมีความดีอยู่ในหัวใจ

รถแท็กซี่เลี้ยวเข้ามาจอดภายในลานกว้างของคฤหาสน์ที่หล่อน
เพิ่งมาเมื่อวาน หญิงสาวเบิกตากว้างมองน้ำสาวด้วยความประหลาดใจ

นารีหัวเราะชอบใจ

“ฉันบอกแล้วไงว่าจะไม่มีวันยอมแพ้ ไฉนบ้านนั้นจะต้องรับผิดชอบ
กับคำข่มขู่ที่โยนใส่หน้าฉัน ลงไปได้แล้ว เร็วเข้า”

ดวงยิหว่ารีบก้าวลงจากรถ สติเริ่มกระจัดกระจาย เคঁาคความยุ่งยาก
กำลังเคลื่อนเข้ามา ความเย็นเยียบจากความชั่วร้ายค่อยๆ แทรกซึมทั่ว
ทุกอณูเนื้อสาว

“น้ำรีจะทำอะไรคะ อิหว่าไม่...”

“จำไม่ได้หรือใจว่าสัญญาอะไรไว้กับฉัน ไหนว่าจะทำตามที่ฉัน
บอกทุกอย่าง เพราะแค่ฉันโทร. กริ่งเตือนน้องๆ ของแกจะต้องพลีกายให้
พวกหนู่มกัลดมันหรือเผาหัวงู๋ย่าอี้ ลองไหมล่ะ”

ดวงยิหว่าส่ายหน้าอย่างตื่นตระหนก

“ไม่ละ นารี อิหว่ายอมทุกอย่าง น้ำรีจะทำอะไรก็ได้ อิหว่ายอม...”

หญิงสาวเริ่มรำให้ น้ำตาพรุ้งฟู

“เลิกเจ้าน้ำตาได้แล้ว อิกไม่กินาที แกจะได้เป็นเจ้าสาวของไอ้
ผู้ชายปากร้ายแต่รวยสุดยอดคนนั้น เดินไปข้างใน เร็วเข้า...!”

ดวงยิวหาจำเป็นต้องทำตามที่นารีต้องการทุกอย่าง แม้แต่ขาย
ศักดิ์ศรีของตัวเอง

แต่ก็คุ้มไม่ใช่หรือ...หากแลกกับความปลอดภัยของน้องสาวหล่อน